

“L'ESPERIT DE LES DUNES”

Tota la ciutat estava impregnada de l'olor de benzina i els sorolls dels motors de les motos, quads, cotxes i camions més potents i impressionants.

Aquella mateixa tarda començava una de les proves esportives més interessants, màgiques i dures que existeixen, el Ral·li Dakar.

Entre tota aquella munió de mecànics, pilots i espectadors hi havia un pilot de motos especialment nerviós i expectant, en trobar-se davant la seva primera edició de la cursa africana, es tractava del jove pilot nordamericà Jon Speed.

En Jon formava part de l'equip “Gas-Gas” i portava una de les motos més potents i competitives. El seu company d'equip era l'experimentat pilot portuguès Paulo Alves, per a ell era la seva onzena participació a la cursa.

Després de l'etapa pròleg amb un bany de masses a París, la caravana de cotxes i motos es va traslladar al desert on va començar la veritable aventura per a tots els pilots.

A la primera etapa seriosa pel desert, en Jon anava segon a la cursa i va veure com el company que anava al davant amb la moto va caure en agafar amb massa velocitat una duna de sorra. En Jon va pensar a parar i socórrer al seu rival, però la cobdícia i les ganes de guanyar l'etapa van fer que no s'aturés i guanyés l'etapa i es posés líder.

Va arribar al podi i estava molt content, era la seva primera victòria al Ral·li, estava en un núvol. En recollir el trofeu i celebrar-ho remullat en cava, va veure com el Paulo, se li acostava amb cara de pocs amics i li va dir:

-Com és que no t'has aturat a ajudar el pilot accidentat? Se l'han hagut d'endur en helicòpter, sembla que només ha estat un ensurt, però podia haver estat un accident mortal. Els pilots som una família, tots ens ajudem! No ho tornis a fer més...ets un coi d'egoista!

En Jon Speed, sorprès i enutjat per la reacció del seu company, amb el que havia mantingut una bona relació fins llavors, li va etzibar:

-Paulo, he fet el que havia de fer...no podia perdre aquesta oportunitat de guanyar! Ningú se'n recorda del segon...a mi m'agrada guanyar!

En Paulo es va girar traient-se el casc bruscament i va contestar:

-Encara no has entés res, ets massa jove...quan passen els anys no te'n recordes de qui va guanyar una cursa o un altre...només te'n recordes dels amics que han corregut amb tu i les bones estones que has passat amb ells!

Les etapes es van anar succeint però la relació entre els dos pilots de l'equip es van refredar molt, en Jon anava amb el grup capdavanter i tenia moltes opcions de guanyar la prova, però quan anava a menjar amb la resta de pilots al final de la jornada, notava que l'evitaven i sospitava que això tenia a veure amb l'incident del primer dia i la seva discussió amb el seu veterà company. També tenia un xic d'enveja de com tothom xerrava i s'aturava a abraçar en Paulo.

Un dia, fins i tot va empassar-se l'orgull i va anar a parlar amb el pilot que no havia ajudat per demanar-li disculpes i xerrar amb ell.

El seu company i compatriota en Mike Slow, li va acceptar les disculpes i li va explicar que tothom respectava molt en Paulo, perquè en una ocasió va estar a punt de guanyar la cursa, però va aturar-se a ajudar a un company accidentat enmig del desert i va arribar tercer. Va perdre una cursa, però es va guanyar el respecte de tota la caravana de companys. Li va explicar que potser per això estava tan enfadat amb ell per la seva mala acció.

En marxar a dormir a la tenda de campanya, en Jon va començar a entendre moltes coses.

A l'etapa més llarga de la jornada del dia següent, a mitja etapa en Jon va tenir un accident, va quedar estabornit enmig de la sorra. Entre somnis i deliris de dolor va sentir una veu que el confortava i l'animava a despertar-se i seguir la cursa:

-Qui ets tu?-va gemegar en Jon veient llum en la foscor.

El desconegut, que portava la vestimenta tuareg i la pell negra com el carbó, se'l va mirar i li va dir:

-Sóc l'esperit de tots aquells que han deixat la seva vida fent allò que més els agradava, pilotar motos, cotxes i camions. Sóc l'esperit dels pilots del Dakar que han mort i que ara volen ajudar-te, no ha arribat la teva hora, ets jove i fort i crec que hauràs après la lliçó....fes per als altres, allò que faries per tu mateix.

- Gràcies, crec que ara ho entenc tot...disculpeu el meu egoisme, hi ha coses més importants que la glòria esportiva. Tens nom? Ets una mena de fantasma? -va dir en Jon

-No tinc nom...però la gent de l'Àfrica em coneix com l'esperit de les dunes. Ara, lluita, desperta't i recorda aquestes paraules, sigues digne dels teus actes!

En recuperar la consciència, l'esperit ja no hi era al seu costat, però hi va trobar el somriure del seu company d'equip, en Paulo, que el va ajudar a aixecar-se i junts van veure que la moto d'en John estava malmesa i tenia una roda trencada.

Llavors sense dubtar-ho, en Paulo va treure una roda de la seva moto i li va posar a la moto del seu company.

-Corre, encara pots guanyar l'etapa i també la cursa, puja a la moto i vola fins a la meta.-li va dir el portuguès.

-No puc acceptar això! Tú també corres! Ets el meu company d'equip i tens tan dret a aquesta roda com jo!

En Paulo se'l va mirar somrient i li va dir:

-Jo estic molt allunyat dels primers classificats, jo ja he viscut aquesta aventura moltes vegades, aprofita la teva oportunitat...potser no acceptaries la roda d'un company d'equip, però potser si acceptaries la roda d'un vell amic? Guanya per mi! Jo esperaré el camió d'assistència amb el recanvi de la roda, estaré bé!

En Jon va encaixar la mà del seu amic i va volar cap a la meta guiat per tots els consells que li havia donat el seu amic tots aquells dies.

Va entrar tercer a la meta, va ser felicitat per tothom i va ser visitat pels metges que van veure que estava bé. Aquest cop en Jon va esperar l'arribada d'en Paulo, un parell d'hores després, per pujar al podi junts, ja de nit. Es van abraçar, mentre tots els altres pilots els aplaudien.

En Jon li va explicar la trobada amb l'esperit de les dunes i li va regalar la seva copa de guanyador de l'etapa, en Paulo se'l mirava divertit i li deia que estava sonat, que no sabia de quin esperit li parlava.

Finalment, en Jon va acabar el ral·li en segona posició, just al darrera d'en Mike Slow...però sabia que s'havia endut un munt d'experiències, amics i consells, i sobretot el respecte de tots els seus companys de professió en veure com havia canviat la seva forma de pensar i de fer.

Un cop a Barcelona, en despedir-se fins l'any següent, en Paulo li va dir rient:

-No ha pogut ser, no hem guanyat res, no som tan bons com ens pensàvem. Un amic meu em va dir que ningú se'n recorda dels segons.

En Jon sorneguer li va contestar:

-Un gran amic meu em va dir que sempre es recorden els amics i les vivències que passes amb ells. Tindrè més oportunitats de guanyar, sobretot si tú estàs al meu costat.

Aquell va ser l'inici d'una gran amistat, va durar molts anys, fins que en Paulo va morir fent allò que més li agradava fer, corrent al Dakar. Diuen que de vegades el seu amic Jon s'endinsa al desert al vespre i parla amb el seu amic a través d'un ésser màgic anomenat l'Esperit de les Dunes, però això...ja és un altra història.....

Aquest petit relat és un petit homenatge dedicat a la memòria del pilot de motos portuguès Paulo Gonçalves mort en un accident de moto a l'edició 2020 del Ral·li Paris Dakar.

Autor del conte: Jordi Pons Brugera, pare del Roger (2n primària) i de l'Estel (P5). Ells em van animar a inventar un conte quan vam saber la trista notícia de la mort d'aquest respectat i estimat esportista, mentre seguíem els resums de la cursa al vespres del mes de Gener.